

Vergaderjaar 1985–1986

19 139

Aanpassing van enige wetten aan de Rijkswet op het Nederlandschap

Nr. 5

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 7 mei 1986

De leden behorende tot de P.S.P.-fractie twijfelden aan de noodzaak om artikel 43 van de Vreemdelingenwet te schrappen.

Deze leden zouden in de eerste plaats gaarne vernemen hoeveel procedures op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zijn gevoerd sinds de inwerkingtreding van deze wet en bij hoeveel daarvan de klager in het gelijk is gesteld.

In de eerste jaren na de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet is van de in artikel 43 geboden mogelijkheid nauwelijks gebruik gemaakt.

In 1978 – kort nadat het voorontwerp van Rijkswet op het Nederlandschap was gepubliceerd, waarbij in de ontworpen memorie van toelichting aandacht was geschonken aan genoemd artikel 43 – begon de stroom van beklagzaken bij de Hoge Raad. Van de in totaal 77 zaken werden er 3 niet ontvankelijk verklaard, 29 ingetrokken, 10 gegrond verklaard, 14 ongegrond verklaard en 21 nog niet beslist.

Met betrekking tot de ingetrokken klachten merk ik op dat in een aantal gevallen, waarin een vreemdelingendienst op grond van het advies van een gemeentelijke instantie had aangenomen dat de betrokkene de Nederlandse nationaliteit niet bezat, namens mij het standpunt werd ingenomen dat klager Nederlander was of dit door een eenvoudige kennisgeving kon worden. In enkele gevallen werd het bezwaar tegen het verblijf voor onbepaalde tijd opgeheven, waardoor alsnog naturalisatie mogelijk was.

De genoemde leden begrepen niet goed waarom de bijzondere procedure van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zou moeten wijken voor de algemene procedure, voorzien in de artikelen 17 en 18 van de Rijkswet op het Nederlandschap.

Alvorens op hun pleidooi voor handhaving van de eerstgenoemde procedure in te gaan, merk ik op dat – zoals in de memorie van toelichting op het onderhavige wetsvoorstel is aangegeven – het vervallen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet logisch samenhangt met de invoering van een algemene regeling voor de vaststelling van het Nederlandschap.

Uit het betoog van de genoemde leden leid ik af, dat hun bezwaar tegen het vervallen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet zozeer berust op een voorkeur voor de Hoge Raad als eerste en enige beroepsinstantie, als wel op beduchtheid voor het teloorgaan van de in de procedure bij de Hoge Raad gelegen waarborg tegen onterechte uitzetting. Bij de

totstandkoming van artikel 43 van de Vreemdelingenwet is gewaarborgd, dat in afwachting van de beslissing op een beklag uitzetting achterwege blijft, tenzij het beklag klaarblijkelijk van elke grond ontbloot is. In de bestaande procedure is derhalve niet uitgesloten, dat tijdens de behandeling van het beklag tot uitzetting wordt overgegaan, indien het beklag kennelijk uitsluitend is gedaan om het verblijf nog enige tijd te rekken.

Onder datzelfde voorbehoud kan als gewaarborgd worden aangenomen, dat degene die een verzoek als bedoeld in artikel 17 van de Rijkswet op het Nederlanderschap heeft ingediend niet uit Nederland zal worden verwijderd, zolang op het verzoek niet onherroepelijk is beslist. De argumentatie waarnaar de leden van de P.S.P. verwijzen en die indertijd werd aangevoerd bij de behandeling van de ontwerp-vreemdelingenwet blijft derhalve onverkort gehandhaafd, met inbegrip van de mogelijkheid geen opschorting van vertrek uit Nederland toe te staan bij een klaarblijkelijk van elke grond ontbloot verzoek tot vaststelling van het Nederlanderschap. Dit laat de mogelijkheid onverlet dat de betrokken vreemdeling tegen zijn uitzetting een kort geding aanspant.

In de door de leden van de P.S.P.-fractie geciteerde passages is een procedure in één rechterlijke instantie als voorwaarde gesteld voor de opschorting van verwijdering uit Nederland. Aan die voorwaarde hecht ik niet. De bedoelde waarborg kan ook gelden bij een procedure tot vaststelling van het Nederlanderschap die in twee instanties verloopt zoals in de artikelen 17 en 18 van de Rijkswet op het Nederlanderschap is voorzien. Ik verwacht dat in eerste instantie in de regel op korte termijn een beslissing kan zijn verkregen. Aan de hand van die beslissing kan, ook indien beroep in cassatie is ingesteld, opnieuw worden bezien of het verzoek tot vaststelling van het Nederlanderschap van elke grond is ontbloot.

De Staatssecretaris van Justitie,
V. N. M. Korte-van Hemel